

ANKE
TIL
GULATING LAGMANNSRETT

Sak nr. 11-108237PRI-STAV

Ankende parter:

1. Steinar Kolnes
2. Arne Helvig
3. Ove Martin Kolnes
4. Biofuel Africa AS
5. Solar Harvest Ltd. (tidl. Biofuel Africa Ltd.)

Prosessfullmektig: Advokat Per Danielsen
Advokatfirmaet Danielsen & Co. AS
Postboks 6655 St. Olavs plass
0129 Oslo

Ankematpart: Statoil ASA v/styrets formann

Prosessfullmektig: Advokat Kyrre Eggen
Wiersholm, Mellbye & Bech, advokatfirma AS
Postboks 1400 Vika
0115 Oslo

Saken gjelder: Privat straffesak

***

1. PROSESSUALIA M.M.

År 2013 den 8. februar avsa Stavanger Tingrett dom med slik

slutning:

Statoil ASA frifinnes.

***

Denne ankeerklæring er sendt til forkynnelse, se vedlegg nr. 1, dagsbrev til hovedstevnevitnet i Stavanger.

Anken gjelder hele dommen, også mortifikasjonsavgjørelsen.

Prinsipalt ankes i straffeprosessuelle former. For det tilfelle at anken mot formodning ikke skulle slippe igjennom lagmannsrettens silingsorgan, ankes samtidig subsidiært i sivile former for behandlingen av de borgerlige rettskrav, jfr. strpl. § 435.

Det gjøres oppmerksom på at Biofuel Africa Ltd. har skiftet navn til Solar Harvest Ltd., se vedlegg nr. 2. Finn Byberg anker ikke av personlige grunner.

2. ANKEGRUNNENE

Det påstås å foreligge feil ved saksbehandlingen, bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet og lovanvendelsen under skyldspørsmålet i straffeprosessuell henseende.

Samme feil påstås å gjelde for den subsidiære sivile anke: Det foreligger feil ved saksbehandlingen, bedømmelsen av de faktiske forhold og ved rettsanvendelsen.

3. NÆRMERE OM ANGREPET MOT DOMMEN

Saken gjelder beskyldning om korrupsjon.

Saken gjelder dermed beskyldning om en eller flere straffbare handlinger, altså fremsettelse av beskyldning som objektivt sett klart er egnet til å skade alle de ankende parter gode navn og rykte og deres stilling og næring straffeloven § 247 fastslår skal beskyttes. I forhold til de private ankende parter foreligger i tillegg krenkelse av æresfølelsen (integriteten) beskyttet i straffeloven § 246 (selskaper har etter gjeldende rett derimot ingen «æresfølelse»¹).

De ankende parter er beskyldt for straffbare handlinger både etter norsk og ghanesisk rett.

I utgangspunktet følger av EMK artikkel 8 at Norge er folkerettslig forpliktet til å beskytte sine innbyggere mot så alvorlige beskyldninger. At de ankende parter ikke har fått medhold i tingretten, påstås å innebære brudd på nevnte forpliktelse. Dessverre drøfter ikke tingretten betydningen av EMK artikkel 8, hvilket påstås å representere gal lovforståelse..

---

¹ Tingretten har beskrevet saksøkernes holdning til bruken av § 246 som «vaklende,» se dommen side 16. De ankende parter stiller seg noe uforstående til dette. For lagmannsretten foreligger uansett ingen «vakling».

Det følger videre av rettspraksis at uskyldspresumsjonen i EMK artikkel 6 også gir beskyttelse mot aktuelle beskyldning, i injuriesak. Heller ikke dette har tingretten drøftet betydningen av. Ytterligere gal lovforståelse påstås å foreligge.

Artiklene 6 og 8 skal etter gjeldende rett avveies mot hensynet til ytringsfriheten beskyttet i EMK artikkel 10. Tingretten oppstiller heller ikke dette rettslige utgangspunkt noe sted i sin dom. Hele drøftelsen er da preget av at den «henger i luften,» uten rettslig forankring.

Som eksempel fra EMDs praksis for så vidt gjelder betydningen av artikkel 6, vises til storkammerdommen i saken **Pedersen og Baadsgaard** mot Danmark avsagt 17.12.2004 (Appl.no. 49017/99) avsnitt 78. Saken gjaldt beskyldning mot polititjenestemann om å ha underslått bevis.

Som eksempel på konstatert brudd på artikkel 8, vises til EMDs avgjørelse datert 17.10.2006 i saken **Gourguenidze** mot Georgia (Appl. no. 71678/01), §§ 39-64. I denne saken ble frifinnelse av injuriant som publiserte beskyldning om tyveri p.g.a. plagiat, ansett som brudd på artikkel 8. Fornærmede skulle vært nasjonalt beskyttet av artikkel 8.

Det kan også vises til saken **A** mot Norge (Appl. no. 28070/06), dom avsagt 09.04.2009, der Norge ble dømt i EMD for brudd på artikkel 8 for ikke å ha gitt fornærmede medhold i injuriesaken inntatt i Rt. 2005 s. 1677, som gjaldt at et vitne ble fremstilt som mistenkt i Baneheia-saken.

I sterk kontrast til hva som er riktig utgangspunkt har tingretten i domspremissene på side 17 vurdert om strl. §§ 246 og 247 «direkte» (objektivt) er overtrådt i det hele tatt eller ikke. Tingrettens vurdering synes å indikere at retten ikke har hatt en saksbehandlingsmessig riktig tilnærming til hvilke grunnleggende rettslige utfordringer saken byr på, hvilket også synes å ha sammenheng med gal lovforståelse og gal rettsanvendelse. Det er åpenbart at strl. §§ 246 og 247 objektivt sett er overtrådt.

Heller ikke den mer konkrete vurdering, er forankret i noen rettskilde. Dommen preges av frirettslig «synsing» i rettsstridvurderingen. Dette representerer også både gal saksbehandling, gal lovtolking og gal rettsanvendelse.

Tingretten pliktet forholde seg til lovbestemmelser, domstolskapt rettspraksis og domstolskapt retningslinjer. Så kan ikke sees å ha skjedd. Sentrale straffeloven § 249 nr. 3 om aktsomhetskravene, er ikke engang nevnt. Ja, premissene er så uklare at det i stor grad ikke en gang er mulig å etterprøve vurderingene fordi de mangler forankring i rettskildene. For så vidt kan det argumenteres for opphevelse av dommen med hovedforhandling, men dét vil av prosessøkonomiske grunner ikke bli gjort.

*

Det understrekes som en rød tråd i EMDs domspraksis at *aktsomhet* er en **forutsetning** for beskyttelse av ytringsfrihetsbestemmelsen i EMK artikkel 10. Tingretten synes ikke å ha vært klar over dette sentrale aksiom i rettspraksis.

Som tilfeldig valgt eksempel vises til McVicar – Storbritannia 07.08.2002 avsnitt 73, hvorfra siteres (saken gjaldt beskyldning om doping mot idrettsmann):

”However, Article 10 of the Convention does not guarantee wholly unrestricted freedom of expression even with respect to press coverage of matters of serious public concern. Under the terms of paragraph 2 of the Article, the exercise of this freedom carries with it “duties and responsibilities” which are liable to assume significance when, as in the present case, there is a question of attacking the reputation of private individuals and undermining the “rights of others”. By reason of these “duties and responsibilities”, **the safeguard afforded by Article 10 to journalists in relation to reporting on issues of general interest is subject to the proviso² that they are acting in good faith** in order to provide accurate and reliable information in accordance with the ethics of journalism (see, among other authorities, *Bladet Tromsø and Stensaas*, cited above, § 65).” (Undertegnede utheving).

Aktsomhetskravene for journalister er etter rettspraksis meget strenge, men mildere enn for selskaper og dets ansatte.

Til illustrasjon kan nevnes mediesaken Flux – Moldova. Her hadde injurianten tre uavhengige og troverdige kilder å bygge på. Det var likevel ikke nok. Statoil hadde en anonym informant de ankende parter ennå ikke har fått vite hvem er og som Statoil ikke selv en gang vet hvem er.

Tingretten oppstiller ikke denne/disse aktsomhetsproblemstillinger i det hele tatt.

Tingretten kan synes å mene at aktsomhetsspørsmålet er noe annet enn rettsstridsspørsmålet, men aktsomhet er altså en sentral og avgjørende forutsetning for frifinnelse – nettopp i rettsstridsvurderingen.

I faktabeskyldningsaker er aktsomhetsspørsmålet regelmessig helt sentral. Svikter det her, får svikten regelmessig direkte betydning for resultatet.

Er ikke aktsomhetskravet tilfredsstilt, kreves ”special grounds” for å frifinne injurianten. Prinsippet er beskrevet overalt i EMDs praksis, se eksempelvis ovennevnte storkammerdom i Pedersen og Baadsgaard avsnitt 78, hvorfra siteres:

”Thus, **special grounds** are required before the media can be dispensed from their ordinary obligation to verify factual statements that are defamatory of private individuals. Whether such grounds exist depends in particular on the nature and degree of defamation in question and the extent to which the media can reasonably regard their sources as reliable with respect to the allegations (see, among other authorities, *McVicar v. the united Kingdom*, no. 46311, § 84, ECHR 2002-III and *Bladet Tromsø* cited above, § 66).”

Som sees er kravet til særlige grunner («special grounds») nærmere definert som spørsmål om graden av alvorlighet og spørsmål om injurianten hadde tilstrekkelig pålitelige kilder («reliable sources») som ga grunn til å stole på beskyldningenes riktighet.

At saken gjelder meget alvorlige beskyldninger, er åpenbart. Dette moment trekker klart i retning av at det ikke finnes «særlige grunner». Slik er også rettspraksis.

---

² Proviso = provision = forutsetning, se Kunnskapsforlagets (Aschehoug-Gyldendal) norsk-engelske ordbok

For så vidt gjelder kravet til pålitelige kilder, finnes etter gjeldende rettspraksis i sammenlignbare saker bare «særlige grunner» hvis injuriantene med tilstrekkelig god grunn kan vise til tilstrekkelig gode pålitelige offentlige kilder, som i saken Bladet Tromsø, se henvisningen til avsnitt 66 i sitatet og motsetningsvis til henvisningen til McVicar-saken, der det ikke var offentlige kilder og klagen til EMD ikke førte frem.

I nærværende sak hadde injuriantene ingen troverdige kilder av interesse å vise til – kun ubegrunnede mistanker som det var klart var uholdbare allerede lenge før beskyldninger ble fremsatt i møte med Biofuel 30. januar 2009. Dette moment har den avgjørende betydning at resultatet skulle vært som i McVicar-saken: Statoil skal dømmes.³

EMDs siterte prinsipp i injuriersaker av nærværende type, er blitt inkorporert i nasjonal rett, slik Høyesterett har gitt anvisninger på i sin sist behandlede injuriersak, se dommen inntatt i Rt. 2005 s. 1677 ("Fævennen").

Her er i avsnitt 74 fastslått at hovedregelen i faktabeskyldningsaker – som her - er at injurianter skal dømmes når beskyldningen er av en viss alvorlighetsgrad – igjen som her - med mindre det foreligger *særlige (spesielle) grunner* for frifinnelse.

I nærværende sak finnes åpenbart ingen spesiell eller særlig grunn for frifinnelse. Tingretten har da heller ikke vist til noen slik særlig grunn, heller ikke operert med riktig problemstilling.⁴

EMDs aktsomhetsstandard finnes igjen i nasjonal rett i straffeloven § 249 nr. 3. I henhold til denne bestemmelse plikter injurianter opptre aktsomhet i "enhver henseende," hvilket omfatter plikt til å skaffe bevis **før** man fremsetter grove beskyldninger, men som også oppstiller plikter i forhold til ordvalg og form og tidspunkt mht. presentasjon av det som finnes av beskyldninger i «Quote A,» hvis injurianten først bestemmer seg for å ville ærekrenke – alt for øvrig overensstemmende med EMDs praksis.

Tingretten mener ankemotparten var kontraktsmessig forpliktet til å fremsette beskyldningen.

Uten at det sies av tingretten, følger det for så vidt tilsvarende av ordlyden i strl. § 249 nr. 3 at hvis man er «nødsaget» til å uttale seg eller opptrer for å ivareta eget eller andres «tarv,» så har man i utgangspunktet rett til å fremsette ærekrenkelser.

Feil er imidlertid at tingretten synes å ha stanset sin drøftelse der. Det heter nemlig i fortsettelsen i samme § 249 nr. 3 at Statoil i tilfelle må «godtgjøre» (bevise; sannsynliggjøre) at selskapet har opptrådt i aktsom god tro i «enhver henseende». Tingretten drøfter ikke vilkårene for å måtte akseptere fremsatt ærekrenkelse. Her er tingrettens drøftelse meget mangelfull.

I faktisk henseende kom tingretten til at Statoils kilde var og er **anonym**, ikke i det hele tatt identifiserbar for de ankende parter, heller ikke for Statoil selv.

---

³ Det kan ikke sees at noen av partenes juridiske utdrag har inneholdt noen av de dommer som her er vist til, heller ikke Rt. 2005 s. 1677.

⁴ Høyesteretts flertall (3-2) i Fævennensaken mente det forelå spesielle grunner, men saken ble klaget inn for EMD, som enstemmig fastslo brudd på EMK artikkel 8. Norge ble altså dømt for forsøket på å tillate unntak fra hovedregelen.

Da følger av gjeldende rett at rettsstridsvurderingen (aktsomhetsvurderingen) i det følgende blir som om Statoil har fremsatt beskyldningen **for egen regning**, hvilket tingretten heller ikke synes å ha vært klar over.

Det er etter det tingretten har funnet bevist ikke bare slik at kilden er blitt holdt anonym for de ankende parter. Kilden er også blitt holdt anonym for Statoil selv, som nevnt. Dette er oppsiktsvekkende og reiser umiddelbart spørsmål om hvem og hvilke motiver som er ute og går. Slike kritiske spørsmål finnes ikke i tingrettens drøftelse. Forretningsverdenen har nok av folk som av økonomiske eller andre grunner ikke går av veien for å skade andre, kanskje særlig i Afrika, særlig når man slipper stå frem og kan få betalt, eksempelvis.

Anonyme kilder er det generelt liten eller ingen grunn til å ha tillit til eller høre på. Slike «kjeltringer»⁵ bør i alle fall ikke Statoil lytte til, og kan bebreides for å ha gjort det. Så lenge det ikke fantes **noe** holdepunkt for beskyldningens sannhet utover en (uriktig) regulær og ubegrunnet **påstand**, skulle beskyldningen ikke vært fremsatt overfor de ankende parter i det hele tatt. Ikke fordi det følger av kontraktsforpliktelse eller lojalitetsforpliktelser at unnlatelse per se skal skje, slik tingretten drøfter, men fordi lovgivningen beskytter direkte mot slikt.

Det påstås derfor at Statoil opptrådte klart uaktsomt i lovens forstand, både i forhold til kravene til undersøkelsesplikt før fremsettelsen av beskyldningen og i forhold til hvordan selskapet i tilfelle skulle presentert det man hadde.

*

Angrepet mot tingrettens dom så langt i anken er basert på hva tingretten har funnet bevist.

Tingretten synes imidlertid i faktisk henseende å ha oversett i alle fall to særdeles viktige forhold som fremkom for tingretten, men som tingretten ikke har vurdert betydningen av:

Som er nevnt i domspremissene på side 16, stilte vitnet Price fem spørsmål til engasjerte detektivbyrå før møtet med Biofuel. Innholdet i spørsmålene og analysen av svarene gir grunnlag for enda sterkere bebreidelse av Statoils mangel på aktsomhet, før beskyldningene ble fremsatt overfor Biofuel.

Spørsmålene fremlegges som vedlegg nr. 3 som hendig referanse.

Lagmannsretten bes særlig se på spørsmål 3, der det ble spurt hvorfor BA (Biofuel Africa) skulle ha betalt (korrupsjons)penger for å få en NPA-lisens, altså et i og for seg kritisk og berettiget spørsmål.

Spørsmålet er meget viktig: NPA er forkortelse for “National Petroleum Authority,” som utdeler lisenser for oljeutvinning (for så vidt som i Norge). NPA håndterer såkalte nedstrøms aktiviteter innenfor petroleumsindustrien, dvs. raffinering, omsetning og prisfastsettelse, hvilket Biofuel ikke har hatt noen som helst forbindelse til. Statoil har heller ikke vært engasjert i slik virksomhet, bare i «oppstrøms» («upstream») aktiviteter, dvs. pumping av olje opp fra brønn m.m.

---

⁵ «Kjeltring» er dekkende fordi vedkommende opptrer anonymt, kan mistenkes for å ha uhederlige (penge)motiver og bør behandles med den største skepsis

Biofuel har altså aldri vært involvert i oljerelatert virksomhet og har aldri forsøkt skaffe seg eller fått slik lisens, slik at problemstillingen allerede i utgangspunktet var forfeilet: Var det mistanke om korrupsjon overfor NPA, var beskyldningen i seg selv meningsløs og måtte falle på sin egen urimelighet..

I spørsmål 3 er også reist spørsmål om EPA som alternativ. EPA er forkortelse for «Environmental Protection Agency». Men denne landbruksinstansen deler ikke ut lisenser i det hele tatt. Og «kilden» holdt fast ved at det dreide seg om NPA.

Biofuel har vært og er engasjert i jordbruksprosjekter. Her gis i tilfelle godkjennelse av prosjekter, ikke lisenser. I forbindelse med forsøk på å få godkjennelse, kan det være nødvendig å være i kontakt med Tribes (stammer), nevnt i Quote A. Men driver man oljevirkosomhet, er slik kontakt i seg selv meningsløs.

I tillegg til spørsmålene, er svaret Price fikk, også av stor interesse.

Price forklarte som nevnt i retten at den anonyme kilden fastholdt at det var snakk om penger til NPA, ikke EPA.

Statoil *visste* med andre ord *før* beskyldningen ble fremsatt at den etter sitt eget innhold ikke kunne være riktig, og burde derfor forstått at den ikke kunne fremsettes overfor Biofuel i det hele tatt.

For så vidt kan sies at Statoil dermed har brutt klausul 7 tredje ledd i intensjonsavtalen gjengitt nederst på side 17 i tingrettens dom. Ihht. denne pliktet Statoil meddele «any finding» som Statoil mente kunne ha betydning for avtaleinngåelse. Var Statoils egen informasjon håndtert adekvat og med tilbørlig aktsomhet, var det vel nærmest åpenbart at Statoil ikke hadde informasjon av betydning da møte ble avholdt 30. januar 2009.

Statoil kan alternativt bebreides for å ha holdt tilbake informasjon av avgjørende betydning som forklart ovenfor. Var den hele og fulle sannhet blitt fortalt, jfr. fremstillingen ovenfor, kunne Biofuel enkelt ryddet anklagene av veien som falske, på stående fot.

Biofuel forsøkte å fremtvinge fremlagt underlagsdokumentasjonen for tingretten, IDD-rapporten og «Quote A» uten sladding, men retten ga ikke medhold. Det tas forbehold om å komme tilbake til spørsmålet for lagmannsretten, da fremleggelse vil kunne kaste ytterligere lys over Statoils (mangel på) aktsomht.

Tilfellet synes å tendere mot straffeloven § 248, som hjemler (strengere) straff mot den som fremsetter ærekrenkelser mot bedre vitende.

Tingretten har som fastslått ikke drøftet betydningen av disse viktige bevismomenter for vurderingen av aktsomhetsspørsmålet.

Etter dette kan det ikke være tvilsomt at det ikke finnes «særlig grunn» til frifinnelse for Statoil. Statoil skal dømmes i overensstemmelse med hovedregelen i slike injuriersaker, p.g.a. sin uaktsomme opptreden. Tingretten mangler det helt sentrale i sin drøftelse.

4. SÆRLIG OM MORTIFIKASJON

I tingrettens dom er midt på side 20 bemerket at ingen av partene problematiserte om oppreisning kan idømmes dersom rettsstrid hindrer mortifikasjon.

Det kan så være at partene ikke kom inn på spørsmålet, men retten burde i tilfelle uansett drøftet spørsmålet, fordi det er forskjeller i rettsstridsvurdering her.

For å få dom for mortifikasjon, er ihht. nasjonal lovgivning uten betydning om det er opptrådt tilstrekkelig aktsomt eller ikke, se strl. § 253 nr. 1. § 249 nr. 3 fastslår aktsomhetsvilkår for fritak for straff, ikke som fritaksmulighet fra mortifikasjon.

Etter nasjonal rett er det derfor ikke tvilsomt at beskyldningene skal mortifiseres. Mortifikasjon er bare en nøytral konstatering av at det ikke er ført sannhetsbevis. Statoil har jo erkjent at det ikke kan føres slikt bevis, så det er uforståelig hvorfor tingretten ikke har idømt mortifikasjon, uten drøftelse.

5. SÆRLIG OM OPPREISNING

Når Statoil fremsetter beskyldning om korrupsjon mot selskap det har inngått intensjonsavtale med, beveget selskapet seg utvilsomt inn på et meget sensitivt område.

Da skades åpenbart motparten, Biofuel, og dets medarbeidere. Da er det påregnelig og bare et tidsspørsmål før beskyldningen kommer utenforstående for øre.

Det var Statoil som hadde kontakt med den originære ytrer. Det er derfor sannsynlig at beskyldningen kom til media fra kilde Statoil har ansvar for. Statoil trykket uansett påstandene til sitt bryst, og selskapets ansatte brukte dem.

Skaden og belastningen ble uansett stor – både fordi den i seg selv var alvorlig og ikke minst fordi den havnet i media.

Det følger av skadeserstatningsloven § 3-6 at det skal utmåles oppreisningserstatning som retten finner «rimelig.» Prinsipalt påstås at det er sannsynlig at Statoil kan holdes rettslig ansvarlig for lekkasjen til Stavanger Aftenblad m.fl. fordi opplysningen ble brukt og spredd av selskapets ansatte, jfr. arbeidsgiveransvaret. Subsidiært vises til at det i en «rimelighetsvurdering» er mulig å utmåle oppreisning selv om det ikke kan bevises at en av Statoils ansatte eller medarbeider som er i tilsvarende stilling, er direkte ansvarlig.

Beløpet som skal utmåles må uansett bli høyt. Statoils handlemåte er sterkt klanderverdig og har ført til stort tap, også forretningsmessig.

Kravet må ytterligere økes som følge av at Steinar Kolnes og Arne Helvig har fått seg overdratt kravene til konkursboet til Biofuel AS mot Statoil ASA, etter at det ble åpnet konkurs i selskapet.

6. KORT OM SILINGSSPØRSMÅLET

Det kan ikke sees noen rimelig grunn til at anken skal nektes sluppet inn til behandling.

Tvert imot er påvist en rekke faktiske bevismessige feil, feil ved saksbehandlingen og grunnleggende feil ved lovforståelsen og rettsanvendelsen.

Saken må derfor behandles på nytt i sin fulle bredde.

Samme begrunnelse gjelder for så vidt for det subsidiære spørsmål om anken skal nektes fremmet i sivile former. Dog nevnes at muligheten for nektelse her antas å være mindre – det må i tilfelle være «klart» at anken ikke kan føre frem, hvilket det åpenbart ikke kan konkluderes med nå. Dermed blir det ankesak uansett, hvilket understreker riktigheten av å slippe alt inn i straffeprosesslovens former.

7. PÅSTAND

Det nedlegges slik, ærbødig

påstand:

I den straffeprosessuelle ankesak

1. Statoil ASA ved styrets leder dømmes til å betale oppreisning til hver av de ankende parter med et beløp fastsatt etter lagmannsrettens skjønn med tillegg av morarentelovens renter fra forkynnelsen av lagmannsrettens dom og til betaling skjer.
2. Beskyldningen i Quote A fremsatt mot de ankende parter 30. januar 2009, erklæres død og maktesløs (mortifisert):

«Mr XX is the man we use in order to maintain confidential contacts to the Governments of the area. If we have been sure that it was possible to start our project in country YY only with the contact we got from the Tribe we met, this was because Mr. XX brought us to a meeting with a member of a Commission that has the target to deregulate the whole licensing system in country YY. That man, I don't know remember his name but he had eyeglasses, assure us that with a little bit of money everything would be alright. Mr XX asked us a sum, we paid it in an envelop, the man had a broad smile and said that we can consider us as his friends. Then Mr XX asked for 10% of that sum and we paid it in despite of the fact that it was a very high fee, but we have been happy because we could start immediately with our work. This is the reason why I accepted to work with Mr XX in some other projects: he's a very (reputable) man in "various countries in the region", has a lot of connections and could be very relevant for our company in the near future".

3. Statoil ASA ved styrets leder dømmes til å betale de ankende parter sakskostnader for tingretten og lagmannsretten med tillegg av morarentelovens renter fra forkynnelsen av lagmannsrettens dom og til betaling skjer.

I den subsidiære sivile ankesak

1. Statoil ASA ved styrets leder dømmes til å betale oppreisning til hver av de ankende parter med et beløp fastsatt etter lagmannsrettens skjønn med tillegg av morarentelovens renter fra forkynnelsen av lagmannsrettens dom og til betaling skjer.
2. Statoil ASA ved styrets leder dømmes til å betale de ankende parter sakskostnader for tingretten og lagmannsretten med tillegg av morarentelovens renter fra forkynnelsen av lagmannsrettens dom og til betaling skjer.

Oslo, 22.02.2013

Per Danielsen
advokat